

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Lenky Matyášové, v právní věci žalobce **V. H.**, zast. JUDr. Milanem Holomkem, advokátem, se sídlem v Lešetíně II/385, Zlín, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, o starobní důchod, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 8. 2003, č. j. 32 Cad 35/2003-28,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á.**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení (dále jen „žalované“) byl žalobci upraven od 15. 8. 2001 starobní důchod podle ustanovení § 29 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění v platném znění tak, že tento důchod činí 7810 Kč měsíčně, přičemž podle nařízení vlády č. 345/2001 Sb. se žalobci od prosince 2001 zvyšuje procentní výměra starobního důchodu na 7020 Kč měsíčně a základní výměra se nezvyšuje. V odůvodnění žalovaná vysvětlila, že základní výměra starobního důchodu činí 1310 Kč měsíčně a procentní výměra se stanoví procentní sazbou z výpočtového základu (dále jen „VPZ“), který činí 9420 Kč, přičemž jeho výše odpovídá osobnímu vyměřovacímu základu 17 394 Kč zjištěnému za roky 1986 – 2000. Procentní výměra důchodu ke dni vzniku nároku za 46 roků pojištění činí přitom 69 % VPZ, což je 6500 Kč; protože tato částka je vyšší než procentní výměra důchodu, pokud by byl vypočten podle zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním

zabezpečení, činí pouze 3777 Kč, náleží žalobci procentní výměra ve výši 6500 Kč. Dále žalovaná v odůvodnění uvedla, že tato úprava je důsledkem dodatečného zápočtu nově prokázaného vyměřovacího základu (výdělku), a že tímto rozhodnutím ruší své předchozí rozhodnutí z 1. 10. 2001.

Opravným prostředkem ze dne 26. 9. 2002 považovaným podle ustanovení § 129 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb. – soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) od 1. 1. 2003 za správní žalobu a doplněným na výzvu soudu dne 17. 3. 2003, domáhal se žalobce přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 27. 8. 2002 a namítal, že mu nebyly do vyměřovacích základů zahrnuty výdělky z vedlejšího pracovního poměru u n. p. Kožňak Otrokovice za roky 1986, 187 a 1988 s tím, že evidenční listy důchodového pojištění, které se u uvedeného zaměstnavatele nenacházejí (byly zničeny při povodních v roce 1997), lze doložit např. znaleckým posudkem znalce Zdeňka Krejčíře, který byl vypracován pro soudní řízení vedené u Okresního soudu ve Zlíně pod sp. zn. 6 C 311/88. Žalobce proto žádal o zápočet částek 2254 Kč za rok 1986, 9366 Kč za rok 1987, 11 235 Kč za rok 1988 do ročních vyměřovacích základů pro stanovení procentní výměry důchodu. Dále namítal, že mu do vyměřovacích základů nebyl zahrnut výdělek u společnosti FATRA a. s. a jejího nástupce ALIACHEM a. s. za roky 1998, 1999, 2000 a 2001, k čemuž uvedl, že s ním společnost FATRA a. s. rozvázala v roce 1998 pracovní poměr výpovědí, ohledně které se však domohl v soudním řízení určení její neplatnosti, a to rozsudkem Okresního soudu ve Zlíně ze dne 23. 3. 1999, č. j. 7 C 236/98-106 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 1. 12. 2002, č. j. 15 Co 412/99-129. S nástupnickou společností pak žalobce uzavřel dohodu o sporných nárocích dne 6. 4. 2001 a na jejím základě mu byla vyplacena náhrada mzdy. Žalobce vyslovil přesvědčení, že uvedené dluhy na mzdě za období let 1998, 1999, 2000 a 2001 mu měly být zahrnuty do vyměřovacích základů pro výpočet starobního důchodu a to ve výši 32 784 Kč za rok 1998, ve výši 95 339 Kč za rok 1999, 41 904 Kč za rok 2000 a 88 151 Kč za rok 2001. Na zápočtu naposledy uvedené náhrady mzdy za rok 2001 již netrval s ohledem na skutečnost, že náležela mimo rozhodné období pro výpočet důchodu (starobní důchod byl přiznán od 19. 8. 2001). Žalobce zdůraznil, že nemůže být přičtena k jeho tíži skutečnost, že tyto mzdové nároky, které by mu „normálně“ byly vyplaceny v letech 1998 – 2001, a to vždy měsíčně, mu ve skutečnosti byly vyplaceny najednou až v roce 2001 v návaznosti na pravomocně skončené soudní řízení o neplatnost výpovědi z pracovního poměru. Takovýto postup pocítuje jako obrovskou křivdu a nespravedlnost vůči jeho osobě, neboť je de facto postižen dvakrát; nejprve byl postižen po dobu soudního řízení o neplatnost výpovědi, kdy mu nebyla zaměstnavatelem vyplácena mzda, na kterou měl nárok a nyní je postižen podruhé, kdy konečně náhrada mzdy vyplácena téměř po třech letech ode dne neplatné výpovědi z pracovního poměru, mu není zahrnuta do vyměřovacích základů. Obrátil se proto i na ministra práce a sociálních věcí se žádostí na odstranění tvrdosti zákona, avšak tato nebyla do dne podání žaloby vyřízena. Žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně napadeným rozsudkem ze dne 21. 8. 2003, č. j. 32 Cad 35/2003-28 zrušil přezkoumávané rozhodnutí žalované pro vady řízení a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Žalované uložil povinnost nahradit žalobci na nákladech řízení částku 1974 Kč do 15-ti dnů od právní moci rozsudku k rukám žalobcova zástupce. Po zhodnocení provedených důkazů dospěl uvedený soud k závěru, že žaloba proti napadenému rozhodnutí je zčásti důvodná. Oprávněnou shledal námitku žalobce směřující

proti stanovení ročních vyměřovacích základů za roky 1986, 1987 a 1988, kdy žalobce prokázaně pracoval ve vedlejší pracovním poměru u podniku Kožňak n. p. Otrokovice. Žalobcův nárok na zápočet částek 2254 Kč do ročního vyměřovacího základu za rok 1986, 9366 Kč za rok 1987 a 11 235 Kč za rok 1988 shledal za dostatečně prokázaný znaleckým posudkem Zdeňka Krejčíře, který byl vypracován pro účely pracovněprávního sporu vedeného u Okresního soudu ve Zlíně pod sp. zn. 6 C 311/88. V tomto směru vytkl Krajský soud v Brně žalované nedostatečné zjištění skutečného stavu věci a proto zrušil napadené rozhodnutí a zavázal žalovanou právním názorem zahrnout do ročních vyměřovacích základů žalobce za roky 1986, 1987 a 1988 částky výše již uvedené.

Neoprávněným shledal soud námitku žalobce proti stanovení ročních vyměřovacích základů za roky 1998, 1999 a 2000, když v tomto směru vycházel ze zjištění, že žalobci byla dána zaměstnavatelem FATRA a. s. Napajedla dne 20. 7. 1988 neplatná výpověď a jeho pracovní poměr skončil na základě dohody až dne 31. 7. 2001. Po celou dobu od neplatného rozvázání pracovního poměru do jeho skončení dohodou zaměstnavatel žalobci nepřiděloval práci, ani m nevyplácel mzdu. Jednalo se o překážku v práci na straně zaměstnavatele podle § 130 Zákoníku práce. Náhrada mzdy v souvislosti s neplatným rozvázáním pracovního poměru v celkové výši 139 447 Kč byla žalobci zúčtována právní nástupkyní zaměstnavatele organizací ALIACHEM, odštěpný závod FATRA Napajedla až v dubnu 2001, tedy v měsíci, kdy byla mezi žalobcem a touto organizací uzavřena dohoda o sporných nárocích a o rozvázání pracovního poměru. V tomto měsíci také byly odvedeny platby pojistného na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti. Soud dospěl k závěru, že zúčtovanou částku náhrady mzdy nelze rozpočítat na jednotlivé měsíce a roky, za něž náležela od okamžiku neplatného rozvázání pracovního poměru, jak požaduje žalobce, neboť by to bylo v rozporu s ustanovením § 6 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb., podle něhož se náhrady mzdy považují za příjem v měsíci, za který byla tato náhrada (jinak nepochybně patřící ve smyslu ustanovení § 5 odst. 2 téhož zákona do vyměřovacího základu zaměstnance) zúčtována, tj. v daném případě v měsíci dubnu roku 2001. Soud zdůraznil, že tato doba ostatně není ani dobou pojištění podle ustanovení § 11 odst. 2 zdp, neboť toto ustanovení váže zápočet doby na dosažení příjmů z výdělečné činnosti pro stanovení pojistného za jednotlivé kalendářní měsíce a nerozlišuje ani nečiní právně relevantními důvody, pro které tyto příjmy dosaženy nebyly. Z tohoto důvodu nevyhověl soud návrhu žalobce na přerušení soudního řízení a předložení věci Ústavnímu soudu s návrhem na zrušení uvedeného ustanovení. Vyslovil přesvědčení, že ustanovení § 11 odst. 2 zdp samo o sobě právo občanů na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří zaručené článkem 30 odst. 1 Listiny základních práv a svobod nenarušuje, pouze neřeší případy, kdy právo občana bylo dotčeno jiným, protiprávním úkonem, zde konkrétně neplatným rozvázáním pracovního poměru. V důsledku toho byla žalobci vyplacena náhrad mzdy z neplatného skončení pracovního poměru mimo rozhodné období pro výpočet osobního vyměřovacího základu, ačkoliv jinak by se nepochybně jednalo o příjmy, které měly být žalobci vypláceny v pravidelných měsíčních částkách v jeho průběhu. Soud připouští, že pak aplikace zmíněných ustanovení zákona o pojistném a zákona o důchodovém pojištění dopadla na žalobce s tvrdostí, kterou zákonodárce zřetelně nezamýšlel, připomněl však, že není v pravomoci soudu, ale ministra práce a sociálních věcí odstraňovat případné tvrdosti zákona ve smyslu § 4 odst. 3 zákona č. 582/1991 Sb.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce včas kasační stížnost, a to z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Žalobce (dále též jen „stěžovatel“) nesouhlasil se závěry soudu stran neoprávněnosti námítky žalobce proti stanovení ročních vyměřovacích základů za roky 1998, 1999 a 2000, když nesouhlasí především s tím, že by vyplacenou náhradu mzdy nebylo možno rozpočítat na jednotlivé měsíce a roky od okamžiku neplatného rozvázání pracovního poměru. Vyslovuje přesvědčení, že takový postup by nebyl v rozporu s ustanovením § 6 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb., neboť výše náhrady mzdy byla stanovena právě podle jednotlivých měsíců a let, po které žalobci jeho zaměstnavatel nepřiděloval práci, ačkoliv tak správně činit měl. Jde přitom nepochybně o příjem započitatelný pro účely důchodového pojištění ve smyslu § 5 odst. 2 písm. a) téhož zákona. Žalobce dodává, že pokud stát obdržel v souvislosti s náhradou mzdy vyplacenou žalobci všechny pohledávky (tj. daň z příjmu, odvody na nemocenské pojištění, důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti), je pak absurdní, aby se tento příjem v podobě vyplacené náhrady mzdy neprojevil v osobním vyměřovacím základu pojištěnce. Je sice pravdou, že stát stejně jako žalobce, obdržel tyto příjmy později než měl, ale podstatné je, že je obdržel. Ustanovení § 6 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb. přitom stanoví, že rozhodným obdobím je kalendářní měsíc, za který se pojistné platí a nikoliv měsíc, za který bylo zaplacen. Ústavně konformním výkladem tohoto ustanovení by bylo možno učinit závěr umožňující rozpočítání vyplacené náhrady mzdy na jednotlivé kalendářní měsíce a roky. Jiný výklad dle názoru žalobce znamená porušení článku 30 odst. 1 a článku 2 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a článku 1 Ústavy České republiky. Stěžovatel dále nesouhlasí s tím, že ustanovení § 11 odst. 2 zdp by nerozlišovalo ani nečinilo právně relevantními důvody, pro které příjmy dosaženy nebyly a že toto ustanovení neřeší případy, kdy právo občana bylo dotčeno jiným, protiprávním úkonem, konkrétně v případě žalobce neplatným rozvázáním pracovního poměru. Podstatné v dané věci je, že příjmy v rozhodném období dosaženy byly, toliko mu byly zaměstnavatelem v důsledku protiprávního postupu vyplaceny později. Pokud pak snad ustanovení § 11 odst. 2 zdp tento případ neřeší, pak se jedná o mezeru v zákoně, která nemůže jít k tíži stěžovatele a kterou je možno překonat ústavně konformním výkladem zmíněného ustanovení v kontextu s již citovanými ustanoveními zákona o pojistném. Žalobce proto nesouhlasí s tím, že v jeho případě se jedná o situaci v podobě tzv. „tvrdomi zákona“ a připomíná, že ministru práce a sociálních věcí již takovou žádost podal a pokud by se ministr práce a sociálních věcí s názorem soudu ztotožnil, pak mu nic nebránilo, aby o žádosti stěžovatele meritorně rozhodl a případně jí vyhověl. Nebylo by pak důvodu podávat správní žalobu. Ministr práce a sociálních věcí však svým rozhodnutím ze dne 22. 4. 2003 řízení o žádosti stěžovatele přerušil. Stěžovatel připomíná, že na odstranění tvrdomi zákona není právní nárok a nepovažuje proto tuto možnost za účinný právní prostředek nápravy vzniklé situace. Tou je stěžovatel poškozen za protiprávní chování svého zaměstnavatele znovu, tentokrát trvale v podobě sníženého ročního vyměřovacího základu pro výpočet důchodu. Stěžovatel je přesvědčen, že Krajský soud v Brně měl stěžovatelův návrh na přerušování řízení a předložení věci ústavnímu soudu zamítnout pouze za situace, pokud by ústavně konformním výkladem vyložil ustanovení § 5 odst. 2 písm. a), § 6 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb. a § 11 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb. a uznal důvodnými i námítky žalobce proti stanovení ročních vyměřovacích základů za roky 1998, 1999 a 2000. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud svým rozsudkem zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a řízení předcházející jeho vydání v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost neshledal důvodnou.

Kasační stížnost se opírá o důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je stížnostním důvodem nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Při posuzování důvodnosti kasační stížnosti bylo proto třeba posoudit, zda krajský soud právní otázku v tomto řízení řešenou, tj. možnost zápočtu částky náhrady mzdy, která byla žalobci vyplacena až v souvislosti se skončením řízení o neplatnost rozvázání jeho pracovního poměru, bylo možno rozpočítat na jednotlivé měsíce a roky od okamžiku neplatného rozvázání pracovního poměru a zvýšit tak roční vyměřovací základy stěžovatele za roky 1998, 1999 a 2000 pro stanovení osobního vyměřovacího základu stěžovatele pro výpočet dávky důchodového pojištění.

Ve smyslu ustanovení § 15 zdp je výpočtovým základem pro výpočet dávky důchodového pojištění, tedy i starobního důchodu, osobní vyměřovací základ pojištěnce. Tím je podle § 16 téhož zákona měsíční průměr úhrnů ročních vyměřovacích základů pojištěnce za rozhodné období. Tento průměr se vypočte jako součin koeficientů 30,4167 a podílu úhrnu ročních vyměřovacích základů za rozhodné období a počtu kalendářních dnů připadajících na rozhodné období; jsou-li v rozhodném období vyloučené doby (odst. 4 – 6 téhož ustanovení), snižuje se o ně počet kalendářních dnů připadajících na rozhodné období. Vyměřovacím základem pojištěnce za dobu po 31. 12. 1995 je vyměřovací základ pro stanovení pojistného podle zvláštního zákona, jímž je zákon č. 589/1992 Sb. o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Podle § 5 odst. 2 uvedeného zákona se do vyměřovacího základu zaměstnance zahrnují též příjmy zúčtované zaměstnanci organizací nebo malou organizací v souvislosti se zaměstnáním, které zakládá jeho účast na nemocenském pojištění a patří sem též náhrada mzdy s výjimkou náhrady mzdy při výkonu služby v ozbrojených silách a civilní služby a náhrady mzdy poskytované a dobu před vznikem nemocenského pojištění zaměstnance. Podle § 6 odst. 1 téhož zákona se rozhodným obdobím, z něhož se zjišťuje vyměřovací základ, rozumí kalendářní měsíc za který se pojistné platí, pokud dále zákon nestanoví jinak.

Pojem tzv. příjmů zúčtovaných zaměstnanci organizací nebo malou organizací není v předpisech důchodového pojištění výslovně definován. Ze souvislostí právní úpravy je však nepochybné, že pod tímto pojmem je třeba rozumět takové plnění, jehož hodnota je zúčtována organizací a nebo malou organizací na příslušném účtu, nebo fondu jako náklad nebo úbytek prostředků a které bylo v zúčtovaném období zaměstnanci poskytnuto. Jedině takto charakterizované plnění je zúčtovaným příjmem a může se stát vyměřovacím základem pro odvod pojistného. Z citace výše uvedených ustanovení vyplývá, že náhrada mzdy se považuje za příjem v měsíci, za který byla zúčtována. V případě stěžovatele nelze zvažovat jinak, než že byla zúčtována zaměstnavatelem až v měsíci dubnu roku 2001. V tomto měsíci také byly odvedeny platby pojistného

na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti. Nejvyšší správní

soud souhlasí s názorem Krajského soudu v Brně, že zúčtovanou částku náhrady mzdy nelze rozpočítat na jednotlivé měsíce a roky od okamžiku neplatného rozvázání pracovního poměru, neboť to citovaná zákonná ustanovení, zejména ustanovení § 6 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb. neumožňuje. Stejně tak za správný je třeba pokládat též právní názor zaujatý krajským soudem ve vztahu k výkladu ustanovení § 11 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění. Podle tohoto ustanovení se za dobu pojištění uvedenou v odst. 1 písm. a) téhož zákona u osob uvedených v § 5 odst. 1 písm. a) – d) a písm. f) – l) a odst. 2 nepovažuje kalendářní měsíc, ve kterém nebyly dosaženy příjmy započitatelné do vyměřovacího základu pro stanovení pojistného podle zvláštního zákona proto, že tyto osoby nevykonávaly činnost zakládající účast na pojištění ani nepobíraly dávky nemocenského pojištění nahrazující ušlý příjem. Pro zaměstnance z uvedeného vyplývá, že pokud se má jejich účast na důchodovém pojištění promítnout i do zápočtu doby pojištění, je třeba, aby jim byl podle ustanovení § 5 odst. 1 a 2 ve spojení s ustanovením § 6 odst. 1 zákona o pojistném zúčtován příjem z výdělečné činnosti za jednotlivé kalendářní měsíce ve kterých byly tyto příjmy dosaženy. Uvedené ustanovení zákona o důchodovém pojištění nerozlišuje a tudíž nečiní právně relevantními důvody, pro které pojištěnec výdělečnou činnost nevykonával, stejně tak ustanovení § 6 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb. hovoří pouze o rozhodném období za které se pojistné platí a nezaobírá se otázkou, jaké období výdělečné činnosti vyměřovací základ pokrývá nebo by měl pokrývat. Platí tedy, že příjem z výdělečné činnosti je vyměřovacím základem pro placení pojistného v tom měsíci, za který byl zúčtován, v daném případě duben roku 2001. Je přitom třeba dát za pravdu stěžovateli, že doznal újmy na svých nárocích v několika směrech; jednak mu nebyla započtena doba pojištění za období, kdy výdělečnou činnost nevykonával, avšak nikoliv svým zaviněním, ale v důsledku překážky v práci na straně zaměstnavatele, dále dosažený příjem nebyl za jednotlivé kalendářní rokem upraven koeficientem nárůstu všeobecného vyměřovacího základu tak, jak by se stalo v případě, kdy by k podání neplatné výpovědi nedošlo a navíc náhrad mzdy mu byla zúčtována a vyplacena již mimo rozhodné období pro výpočet dávky důchodového pojištění. Je třeba souhlasit se stěžovatelem, ale ostatně s Krajským soudem v Brně, že aplikace ustanovení § 11 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb. a ustanovení § 5 a 6 zákona č. 589/1992 Sb. dopadá na stěžovatele s tvrdostí, kterou zákonodárce zřejmě nezamýšlel. Ve správním soudnictví je však možno poskytnout pojištěnci ochrany pouze před nezákonností rozhodnutí správního orgánu, nikoliv před tvrdostí zákona a z toho vyplývající stěžovatelem pocíťovanou nespravedlností. Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem Krajského soudu v Brně, že nápravy nelze dosáhnout ani předložením věci Ústavnímu soudu ČR s návrhem na zrušení předmětného ustanovení pro jeho rozpor s článkem 1 odst. 1 Ústavy a s článkem 30 odst. 1 Listiny základní práv a svobod. Článek 30 odst. 1 Listiny stanoví, že občané mají právo na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří a při nezpůsobilosti v práci, jakož i při ztrátě živitele, v odst. 3 pak v podrobnostech odkazuje na zákon, tedy zákon o důchodovém pojištění. Ustanovení § 11 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb. právo na hmotné zabezpečení ve stáří nenarušuje, pouze v něm nelze nalézt řešení situace, kdy do práva pojištěnce bylo zasazeno jiným protiprávním úkonem v konkrétním případě neplatným rozvázáním pracovního poměru. Tuto situaci zákon nepředvídá, což však nestačí k dovození závěru o jeho nesouladu s Ústavou či Listinou základních práv a svobod. Právě vzhledem k takovýmto nepředvídaným případům je zde ustanovení § 4 odst. 3 zákona č. 582/1991 Sb. o provádění sociálního zabezpečení, které dává ministru práce a sociálních věcí oprávnění

odstraňovat tvrdosti zákona. I když lze souhlasit se stěžovatelem, že na odstranění

tvrdosti zákona není právní nárok, jeví se při současné právní úpravě tento postup jako jediná možnost dosažení nápravy. Ze skutečnosti, že ministr práce a sociálních věcí o stěžovatelem podané žádosti na odstranění tvrdosti zákona dosud nerozhodl a řízení o ní přerušil, nelze ještě předjímat jeho negativní postoj k věc. Je totiž běžnou praxí, že o takových žádostech je rozhodováno až po skončení přezkumného soudního řízení – po vyčerpání všech opravných prostředků.

Z uvedených důvodů kasační stížnost stěžovatele nebyla v projednávané věci shledána důvodnou, tvrzenou nezákonnost spočívající v nesprávném právním posouzení otázky soudem v předcházejícím řízení Nejvyšší správní soud neshledal, a proto nezbylo, než ve smyslu ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítnout.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 2 s. ř. s.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 17. 5. 2004

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu